

A szentegyházi Szent Gellért Alapítvány házában járunk. Az épület egyik oldala csupa ablak, havas udvarra néznek ki rajta a papírangyalok.

Négy napig itt minden papírból van. December második hetében **Papírkarácsony** címmel tartottak ünnepre hangoló foglalkozásokat a helyi óvodás és iskolás korú gyerekeknek az alapítvány munkatársai.

Papírfényo, papírho

Az alapítvány már ötödik éve szervez hasonló tevékenységeket a karácsony előtti időszakban, minden évben más téma köré csoportosítják a három egységből álló foglalkozást. Idén a papír került a középpontba, így a kicsik egy olyan kiállítást néznek meg először, ahol karácsonyhoz köthető papírból készült használati és dísz tárgyak szerepelnek.

fontosnak tartjuk, hogy a gyerekek ne csak a karácsonyi időszakban, hanem egész évben is foglalkozhassanak a kézműveskedéssel, és a kreativitásukkal.

Amikor mindenki végzett kézműveskedéssel, sorba állítják a gyerekeket.

Most megyünk át a meglepetesterembe!

Itt sötét van, csupán két gyertya és egy kis hangulatlámpa vetít a falakra meg az izgatott arcokra titokzatos fényeket. A gyerekek puszogva keresnek ülőhelyeket a félhomályban.

Ebben a teremben nem szabad beszélgetni, pláne nem kiabálni – figyelmezteti Emőke a kicsiket, majd miután mindenki elhelyezkedett, mesélni kezd:

– Képzeljétek, a múlt héten, amikor a Papírkarácsonyra készültünk és szervezkedtünk, felmentünk a padlásra, és találtunk egy ládát teli s tele levelekkel. Ezek olyan levelek voltak, amelyeket egykor gyerekek írtak az Angyálnak és a Jézuskának. Van itt egy levél például 1865-ből, amiben egy kislány cipőt kér karácsonyra, mert abban az időben akkora volt a szegénység, hogy még cipője sem volt. Aztán van itt egy másik, amiben egy fiúcska távirányítós autót kér. Ez bizonyára nem annyira régi.

– Andriska is távirányítós kocsit kért - szólal meg egy kislány a hátsó sorban.

Van azonban a levelek között egy, amelyik nem a Jézuskának, hanem az elsősöknek van címezve. Személyesen az I.A és I.B. osztályosoknak. Emőke felolvassa a levelet a kíváncsi füleknek, de nem árulja el, hogy ki írta.

Azt ki kell találni!

A sorokból hamar kiderül, és a gyerekek suttogják is már egymásnak, hogy ki az, aki **karácsonykor ünnepli a születésnapját**, és azt kéri az apróságoktól, hogy ne feledkezzenek meg róla szenteste, engedjék be az otthonaikba őt is.

Nem tudom, hogy a gyertyafény teszi-e, vagy Emő hangja, ahogy átéléssel tolmácsolja a levelet, de érzem, hogy egy kicsit összeszorul a torkom, mire a végére ér.

– Képzeljétek el, ha megfeledkeznének rólatok a születésnapotokon, és mindenki kapna ajándékot, csak ti nem. Ha nektek nem jutna hely az ünnepi asztalnál? Hogy éreznétek magatokat? – teszi fel a kérdést a történet végén.

A gyerekeken is látszik, hogy megérintette őket a dolog. Szomorúsággal vegyül a meglepettség az arcukon, és a válaszokra is várni kell néhány pillanatot.

A program utolsó mozzanata, hogy egy **mesebelien hosszú papírtekercsre** írják fel a kicsik, hogy ők milyen ajándékokat szánnak szeretteiknek az ünnepre. Elnézve a listát, amit írtak, arra gondolok: ha már most rajtuk múlna a világ sorsa, **nem kellene háborútól tartanunk**, és talán a hírekben sem lenne több erőszak.

Miután az utolsó csoport is elszibongott, a konyhában beszélgetünk a Gellértes csapattal. Elmondják, hogy kezdetben azért találták ki a programot, hogy megismertessék az alapítványt a gyerekekkel.

Az évek során azonban már az igény is megnőtt az ilyen típusú foglalkozásra, Szentkeresztbányáról és Kápolnásról is hozzák az osztályokat. Ők pedig igyekeznek kihasználni az érdeklődést, és amellet, hogy élményt akarnak nyújtani a kicsiknek, próbálják egy picit nevelni is őket, **lelkileg gazdagítani** és az ünnep lényegét megismertetni velük.

Az is kiderül, az alapítványnak nem ez az egyetlen karácsonyhoz kötődő programja. December 18-án Karácsonyi Kavalkádot szerveznek a szentegyházi piactéren élő betlehemmel, vásárral és kulturális programokkal fűszerezve. Ide már minden korosztályt várnak.

A programok a szívekből születnek

– mondják. Ennek köszönhető, hogy nagyon széles a tevékenységeik köre. A nyolc alkalmazott körülbelül **30 állandó önkéntessel** dolgozik együtt a különböző programokon, amelyek között kamaszoknak szóló önismereti tábor, kismamaklub, korai fejlesztő foglalkozás, rajzpályázat, kézműves kuckó is van.

Emellett egyéni fejlesztésben részesítenek szellemileg visszamaradott gyerekeket, gyógytornát tartanak a fizikailag sérült egyének számára. A Caritas otthoni beteggondozó központjával együttműködve a mozgássérülteknek egészségügyi segédeszközöket kölcsönöznek.

Mindezekkel az a céljuk, hogy felkarolják és minél inkább integrálják a sérülteket a társadalomba. Az alapítvány **1993 óta** működik, tevékenysége egyre látványosabb, és egyre több emberhez eljut.

Nem férnek már a régi házban

Tavaly óta **15 fogatékkal élő személynek adnak munkát**, akik nemezelnék, textil táskákat és babzsákokat varrnak, és gyertyát öntenek. A termékeket pedig értékesítik, a Merkúr üzletlánc egységeiben és különböző vásárokon kapható az alkotások egy része. Mivel nagyobb hangsúlyt fektetnének a sérültek foglalkoztatására, jelenleg egy **műhely és raktár épül** erre a célra.

Ennyi munkához sokkal több emberre lenne szükség – mondja Kinga. Az anyagi erőforrások azonban szűkösek, fizetést már nem tudnának több embernek adni. Az alapítványnak pályázatokból és támogatásokból, adófelajánlásokból származik a bevétele.

A csapatmunkának köszönhető, hogy működik a szervezet, a feladatkörök is összemosódnak néha. Nincs például takarítónő, **az rak rendet, aki éppen ráér**. De minden nehézségért kárpótol minket az, ha látjuk, hogy eredményes a munkánk – foglalja össze Emőke, amikor arról kérdezem, hogy mi motiválja őket a munkában.

A pihenő lejárt, mindenki újra munkába lendül: ketten a raktárba indulnak, Zsuzsa összeseper, Csiga visszaül a gép elé. Én érzem, hogy maradnék még itt, a papírok között, az emberek között, akiktől ilyen szép ez az idei Papírkarácsony.